

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A ASEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 449 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 1 august 1956

(Desen de NHILOHI)

PARTIDULUI de Doina Sălăjan

Ca pasărea în larguri nu m-am dus
Și aripi n-am s-ajung la soare sus.

Fără cuvântul tău aș rătăci,
Trăind zadarnic flecare zi.

Fără lumina ta mi s-ar părea
Deșert înaltul, stînsă orice stea.

Și fără brațul tău sprîjinitor,
N-aș înțelege clipele ce vor.

Ca pasărea eu n-am zvicnit în sus
Și în furtună încă nu m-am dus.

Dar cînd aud chemarea ta cum vine
Mă întăresc și mă înalț prin tine.

TÎRGURILE ȚĂRII

Citiți în pag. 4-5

Însemnări și reportaje despre
tîrgurile de schimbare și de
astăzi.

Un bogat tezaur de învățăminte

Acum șapte veri, în 1949, s-au ivit în satele țării noastre primii muguri ai unui alt fel de rînduială de viață și de muncă decît cel apucat din strămoși. Punînd în faptă învățătura și îndemnul partidului, cuprinse în istorica Rezoluție a plenarei C.C. al P.M.R. din 3-5 martie, primii gospodari au hotărît să-și întărească puterea prin unire, prin adunarea laolaltă a pămînturilor și vitelor de muncă și trecerea la minunata muncă colectivă. Erau firave și sărăcuțe, atunci la început, primele gospodării colective. Unele n-aveau nici acareturile de trebuință; ca să nu mai vorbim de experiența oamenilor. Și iată că trecînd anii, tinerile vlăstare ale agriculturii de tip nou și-au dovedit neasemuita lor vigoare. Vorbim azi ca de ceva cu totul firesc și obișnuit despre gospodării colective milionare, despre comune întregi colectivizate; călătorînd prin țară întîlnim acareturi minde, livezi și grădini de toată frumusețea, întîlnim autocamioane ale colectivelor și admirăm casele noi ale atîtor colectivști. De unde acum șapte ani gospodăriile colective erau foarte puțin numeroase, la sfîrșitul lunii iunie 1956, numărul gospodăriilor colective și întovărășirilor înființate s-a ridicat la 9.436.

În numai șase luni, după cel de-al doilea Congres al P.M.R., sectorul cooperatist-socialist din agricultură a crescut, ca număr de familii, mai mult decît în perioada 1953-1955, iar suprafața de pămînt adusă de țărani muncitori în gospodării colective și întovărășiri este egală cu aceea adusă

în decurs de trei ani. Cît de minunat a rodit în viața satelor noastre cuvîntul dătător de viață și deschizător de drum al partidului nostru!

Ne aflăm în plin avînt al prefacerilor cooperatist-socialiste din agricultură. Tocmai avînd în față aceste noi stări de lucruri din sate, Comitetul Central al Partidului a socotit necesar să vină cu un nou document, un nou tezaur de înțelepte învățăminte, menit a călăuzi lupta pentru socializarea agriculturii pe mai departe.

Plenara Comitetului Central al Partidului, ținută în zilele de 16-17 ale lunii trecute, a dat o Rezoluție care cuprinde noi și prețioase îndrumări privind realizarea sarcinilor stabilite de Congresul al II-lea al Partidului în domeniul transformării socialiste a agriculturii.

Din Rezoluție se desprinde în primul rînd concluzia că după cel de al doilea Congres al partidului, s-au obținut mari succese în cooperativizarea agriculturii din țara noastră. Ritmul cooperativizării s-a accelerat.

Rezoluția scoate la iveală totodată și anumite neajunsuri și recomandă măsurile de înlăturare a acestora. Un asemenea neajuns este, de bună seamă, existența unor gospodării colective slabe ca putere economico-organizatorică, și care, din această cauză, constituie un prost exemplu pentru plugarii rămași în afară și mai ales pentru mijlocași.

(Continuare în pagina a 3-a)

Unde-l poți găsi pe Ion Groza, președintele gospodăriei agricole colective din satul Viile Noi, raionul Constanța?

Hai să-l căutăm împreună. La aria gospodăriei aflăm că a fost pe acolo și le-a dat oamenilor o mână de ajutor la treier.

— Acum, unde-o fi?

— Păi, căutați-l la vie!

A fost și pe-acolo. S-a interesat cum merg lucrările.

— Unde s-a dus?

— Zicea că trece pe la crescătoria de păsări!

Hai după el... În sfârșit l-am dat de urmă (foto 1). Stă de vorbă cu îngrijitoarea păsărilor, se sfătuiește cu ea. „Anul ăsta o să mai cumpărăm 155 de găini Rotkisland și 200 Leghorn... Să crească avutul gospodăriei!” Când află de ce-l căutăm, zâmbește: „In curând o să vă arăt și ce vă interesează. Dar, până atunci, haideți cu mine pe la ferma de vite. Cred că vreți să vedeți și dumneavoastră animalele gospodăriei!”

Am ajuns la fermă (foto 2). Președintele are de ce să fie mulțumit. Vitei sînt bine îngrijite.

— Și acum...

— Acum să vă arăt și tablourile mele!

Avem în fața noastră nu numai un vrednic gospodar, ci și un artist. De mic copil, Ion Groza îndrăgise pensula și paleta, dar nimeni nu l-a ajutat. Picta cum se pricepea. În ultima vreme, Ion Groza a găsit buni sfătuitori în tovarășii de la casa regională de creație din Constanța. El urmează cursurile școlii de artă populară, secția pictură, iar câteva din tablourile lui au fost prezentate la expoziția regională. Acum lucrează la un nou tablou: un vapor în larg (foto 3).

Planurile președintelui Ion Groza sînt frumoase. El vrea ca gospodăria agricolă colectivă din satul Viile Noi să se întărească mereu.

Iar pictorul?... Pictorul se străduiește să-și desăvîrșească meșteșugul. Și în curînd se va încumeta să lucreze o compoziție. Vrea să prindă pe pînză un aspect din viața gospodăriei: împărțirea roadelor, răsplata muncii, sărbătoarea cea mare a colectivităților.

ION ȘTEFAN

CINTĂ MUNCA IN COLECTIV

Sîntem brigada colectivelor noastre. Cu aceste cuvinte își începe programul brigada artistică de agitație din satul Baica, regiunea Cluj. Trebuie spus de la început însă că din brigadă fac parte artiști colectiviști fruntași ca Victor Pop, Maria Druhora și Marioara Pintea, cîț și țărani muncitori individuali ca Florica Onaș și Sisia Mășalar. Brigada se întărește a „gospodăriei noastre” pentru că întreg programul cîntă munca în colectiv.

Hărnicia colectivităților este bine ilustrată de următoarele versuri:

„Roua cînd s-a ridicat
Noi la lucru am plecat.
Cînd soarele-a asfințit
Noi de lucru-am isprăvit”.

și în același „Tablou al vremii noi” — cum se numește cîntecul — se arată că prin muncă

„Bună-starea-n colectivă
Tot mai tare înflorește”.

Brigada nu-i uită pe fruntași. Pentru ei sînt cîntate melodii populare care îți încîntă auzul și-ți bucură inima. Codașilor, brigada le amintește neazul lui Marin Sestras, care în urmă cu ani venea arareori la muncă și de aceea la împărțirea veniturilor, roadele nu se prea îndemnau să intre în casa lui. Acum multe s-au schimbat:

„Au trecut trei ani de-atunci
Și badea Marin Sestras,
În gospodăria noastră,
E mereu printre fruntași”.

Toate problemele care-i frămîntă pe colectivități cu privire la dezvoltarea gospodăriei lor sînt în atenția brigăzii. Cînd învățătorul Ștefan Rotaru a văzut că gospodăria colectivă nu primește la timp lemnele pentru construirea unei remize, a trecut în programul brigăzii un număr în care era satirizat Ocolul silvic rațional Jibou. Auzindu-se criticați cei din Jibou au trimis materialul lemnos necesar gospodăriei.

Din întreaga activitate a brigăzii se vede limpede grija pentru a contribui la întărirea gospodăriei agricole colective și pentru a populariza realizările acestora. Îndemnîndu-i astfel pe tot mai mulți țărani să pășească pe drumul agriculturii socialiste. Programul brigăzii se încheie cu o chemare:

„U-lu-lu bade lîș
Vino în gospodărie”.

Cît timp am stat la Baica am auzit acest refren îndonată și de bătrîn și de copil. Programul brigăzii e învățat și răsprodut mai departe de întreg satul. E și acesta un succes. Dar marele succes e altul. În ultimul timp în gospodăria colectivă au mai intrat încă 13 familii. Și chiar Ion Pop, președintele colectivelor, are să-l în munca de lămurire pentru convingerea acestor familii o contribuție prețioasă a adus și brigada artistică.

G. A.

O DISCUTIE care n-a avut loc

agitatori. Numărul colectivităților a crescut. Ce mijloace culturale au folosit în acest scop? Foarte simplu. Recomandau țărănilor să citească ziare și diferite broșuri.

— Cum, numai atât? sări intrigat tovarășul Badea Ristea. Dar conferințe?

— Au fost, sau mai bine zis a fost numai una, Tudorache, președintele colectivei, a vorbit la cămin despre statutul model.

— Asta e bine, spuse Badea potolindu-se puțin. Dar alți colectivități n-au vorbit despre experiența lor?

— Invățătorul o cam încurcă: „Ziceau că ei o să ia cuvîntul la discuții”.

— Dar viața artistică, merge?

— Mda, Avem echipă de dansuri, 4 recitatori, cor... la centru de comună. După o scurtă pauză, învățătorul reluă cu jumătate glas: „Brigada ar-

tistică, echipă de teatru”... Și ridică din umeri în semn că nimeni nu s-a gândit să le formeze.

— Se citește broșuri în colectiv?

— Cam greu.

Din acest răspuns nu s-a înțeles dacă Pătrașcu s-a referit la faptul că învățătorilor le e greu să se ostenească pentru a organiza cercuri de citit. Apoi tovarășul de la raion a tras concluziile.

— Invățătorii sînt agitatorii pentru atragerea de noi membri în gospodăria colectivă. Asta-i bine! Dar în privința activității culturale, care are darul de a lumina pe mai multe căi și în același timp mai mulți oameni, treburile nu prea merg.

Și, bineînțeles, a urmat trasarea concretă a sarcinilor.

★

Din păcate, discuția aceasta, deși ar fi fost utilă, n-a avut loc deoarece șeful secției culturale raionale nu a mai venit de mult timp în satul Broșteni, unde intelectualii și-au limitat activitatea lor doar la munca de agitație de la om la om.

A. CROITORU

CARTI NOI

LITERATURA PENTRU SATE

Nicolae Mărgeanu: Umbra pămîntului (Colecția „Albina”) — Editura de stat pentru literatură și artă

160 pagini — 1,50 lei.

Ing. I. Rocsin: Cum a obținut G.A.C. „Steaua Roșie” din Mădăraș 13.700 kg. porumb știuleți la hectar. (Din experiența fruntașilor în agricultură) — Editura agro-silvică de stat

32 pagini — 0,35 lei.

E. Șuțeanu: Bolile de creștere ale vițelilor. (Colecția Biblioteca agricolă Nr. 10) — Editura agro-silvică de stat

48 pagini — 0,50 lei.

Dr. Ion Tarnorușchi: Bolile de creștere ale purcelilor — (Colecția „Biblioteca agricolă” Nr. 9) — Editura agro-silvică de stat

40 pagini — 0,40 lei.

BROȘURI DE POPULARIZARE A ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII — METODE DE MUNCA

Dr. S. Izsak: Ștefan Stîncă, viața și opera lui medicală (1865—1897) — (Colecția „S.R.S.C.” Nr. 169) — Editura medicală

48 pagini — 0,45 lei.

Dr. P. Penciu: Cîți oameni poate hrăni pămîntul (Ediția a II-a) (Colecția „S.R.S.C.” Nr. 29) — Editura medicală

48 pagini — 0,45 lei.

CARTI PENTRU PIONIERI ȘI ȘCOLARI

E. Girleanu: Voinicul (povestiri) — (Colecția „Înșiră-te mărgărite”) Editura tineretului

36 pagini — 0,60 lei.

V. Kaverin: Doi căpitani (Colecția „Cutezători”) — Editura tineretului

688 pagini — 15,40 lei.

Serghei Mihalkov: Unchiul Stîopa (Ediția a II-a) (Colecția „Înșiră-te mărgărite”) — Editura tineretului

24 pagini — 0,80 lei.

Al. Mitru: În țara legendelor — Editura tineretului

126 pagini — 6,50 lei.

Const. Nisipeanu: Moș Ioniță Făt Frumos — Editura tineretului

126 pagini — 6,50 lei.

O inițiativă pe aria din Tiream

Până nu de mult știam că despre „săptămîna neîntreruptă” se poate vorbi doar în marile fabrici și uzine... nu însă și-n agricultură. Iată însă că mai zilele trecute mi-a fost dat să-mi schimb părerea: pe una din ariile de treier ale comunei Tiream, raionul Carei, de mai bine de două săptămîni, batoza lucra zi și noapte.

Am privit ceasuri întregi munca admirabil organizată a acestor oameni vrednici și mi-am putut aplica de ce ei reușesc să treiere peste 35 tone de batoză pe timp de 24 de ore.

Pe arie este făcută nu de cete, de două echipe ce lucrează în schimb, pe 12 ore. Fiecare echipă, este formată din 28 de oameni și are cîte un responsabil, iar amenii își au un loc precis de muncă pe arie. În unele obștei, sfatul popular a încheiat un contract cu cele două echipe. Pentru munca sa, echipa primește 4 la sută din cantitatea treierată în timpul celor 12 ore de lucru. Proprietarilor de grîne nu le revine decît sarcina de a-și clădi stogul de nopți pe arie și a-și transporta sacii cu boabe de cîntar în hambarul casei. Fînd cointereseată a a treiera cît mai mult, fiecare din cele două echipe folosesc întreaga capacitate a batozei.

Dar oare Pêter György, tractoristul-batozar și-a și are nici un merit? De bună seamă că da! Printr-o inovație simplă dar vaoroasă Pêter György împreună cu electricianul Ioan Ilieș, director al cîminului cultural din sat, au montat pe arie roțile din față a batozei, dinamul luat de la moară. Dinamul montat este acționat de batoză cu ajutorul unor dispozitive. Pe batoză și în jurul ei au fost montate becuri electrice fixe sau portabile, de înalt voltaj.

Am terminat treierul, mutăm batoza pe altă arie și o dată cu ea și... electrificarea. La noi, nu este electrificată, ci batoza... — ne spune Pêter György.

Muncitorii de pe batoză, gospodarii ce-și clădesc mai încolo stogurile, tractoristul ce n-avea liniște clipă, toți laolaltă de pe această arie dovedeau cu prisosință că acolo unde există grijă și simț gospodăresc, acolo apar ideile, inovațiile, acolo apare organizarea superioară de care depinde terminarea la timp optim a treburilor începute.

E. C.

15 hectare în... două zile!

La 27 iulie a.c. ne aflam pe aria Nr. 1 din comuna Tirgoșor, raionul Medgidia. Aici batoza mai mult stă decît lucrează. Impreună nu s-a clădit nici un stog. Doar un car cu snopi așteaptă să-i vină rîndul... În sfîrșit batoza s-a reparat, a pornit, și snopii din car îndată au fost înghițiți. Apoi batoza iar s-a oprit...

Iată oglinda ariei întovărășitor și țărănilor muncitori din satul Tirgoșor. Datorită muncii dezorganizate, pe această arie treierul merge prost. În două zile nu s-au treierat decît 15 hectare!

Și cam aceeași situație se prezintă și pe arie colectivizatorilor din satul Mireasa, iar pe celelalte trei arii tot din comuna Tirgoșor nici măcar nu se începuse treierul pînă la această dată, deși secerul s-a terminat cu 8-10 zile înainte.

Dar ce-i de făcut toți în această situație pentru a salva recolta cît mai e timp? Mai întîi se cere strădanie mai multă din partea fiecărui gospodar și mai multă răspundere din partea tov. David Dumitru, președinte al sfatului popular comunal. Să pornească cu toate carele din sat pe timp, să adune snopii și să-i pună pe arie în stoguri. Cetele să-și respecte ordinea. Iar munca la arie să înceapă cît mai de dimineață, să dureze pînă seara tîrziu și chiar în timpul nopții.

V. D.

Treierul era pe terminate. Vreo cîțiva snopi de grîu, și apoi ovăzul; atît le mai rămăsese de treierat membrilor gospodăriei agricole colective „9 Mai” din comuna Corbeanca, raionul Snogov. De aceea, ferii de soarele dogoritor de sfîrșit de iulie, colectivizatorii își îngăduiau o oră de odihnă. Mai ales că aveau altea de discutat! Între altele aveau de vorbit despre atragerea de noi membri în gospodărie — o problemă care îi preocupă în mod deosebit pe colectivizatori.

Tocmai începuseră să vorbească despre aceste lucruri, cînd președintele gospodăriei, spre a da răspuns multor întrebări care se viseră în discuție, despături ziarul cu Rezoluția C.C. al P.M.R. din iulie 1956 privitoare la agricultură, și începu să citească cu glas tare. Se aflau aici numeroase lămuriri și îndrumări ce-i priveau direct. De pildă, în problema ajutorării bătrînilor și a celor bolnavi, sau în aceea a înzestrării tinerilor care se căsătoresc. De acum, cînd s-o întoarce Mișu Ferentz și Sandu Pirvu din armată, ei vor putea să-și facă îndată rostul. Gospodăria le va da și pămînt, și ajutor pentru construirea casei. Apoi, deosebit de interesant și important li se pîru pasajul referitor la acordarea de avansuri în bani lunar sau trimestrial. Bineînțeles că aplicarea acestei măsuri, ca și a altora ce erau recomandate în Rezoluție, va duce la atragerea de noi membri în gospodăria lor colectivă și la întărirea ei.

Se încinse o vie discuție. Petre I. Ion, — șef de echipă în brigada de cîmp — își spuse și el părerea:

— Eu cred că recoltele bogate rămîn baza atragerii de noi membri. Toți țărăni muncitori, de recolta ne întrebă în primul rînd.

Cu punctul lui de vedere au fost toți de acord. Nu numai că vor lucra pentru mărirea neîncetată a producției agricole, ci vor dezmoldă în continuare, așa cum scrie în Rezoluție, sectoarele anexe care aduc venituri mari. Pînă în toamnă vor mări ferma de vaci la 25 de vaci cu lapte. Vor mări, de asemenea, crescătoria de porci și stupina și vor sporii producția grădinei de zarzavat prin folosirea unor noi mijloace de muncă și noi metode agrotehnice.

Dintr-o simplă discuție s-au pus temeliele unei hotărîri. În cîrînd, colectivizatorii se vor stringe în adunare generală pentru a discuta propunerile care vor duce la transpunerea în viață a Rezoluției.

PAULA GEBER

— Dar, ce ți-a lipsit mîi frate, de arăți așa de prăpădit? — Polenizarea!...

(Desen de N. CLAUDIU)

Ce lucrări avem de făcut în luna august

In cîmp

Treierul continuă și în această perioadă. Trebuie însă grăbit și terminat în cel mai scurt timp, pentru a înlătura pierderile de boabe. Acolo unde ogoarele au fost dezmiriștite cu 2-3 săptămîni în urmă, începem arătura adîncă (la 18-20 cm.) în vederea însămințării de toamnă și grăparea ei. Totodată facem și îngrășarea pămîntului cu gunoi de grajd. Pregătăm apoi sămînța de grîu, orz și seacă pentru însămințări, schimbînd-o la baza de recepție cu sămînță de calitate, curățînd-o cu trierul și trînd-o împotriva bolilor cu praful de abavit, agranal sau soluții de formol. De asemenea, pregătăm toate uneltele și mașinile necesare campaniei de toamnă. Facem prașila treia la porumb și floarea-soarelui și a cincina la sfecla de zahăr, cartofi și bumbac.

Pe la începutul lunii executăm cîrîntul suplimentar al bumbacului, iar pe la sfîrșitul lunii începem recoltarea capsulelor de bumbac coapte.

Continuăm apoi cu cositul lucernierelor și trifoiștilor, uscatul și depozitul lor în câmpie, aproape de adăpostul vitelor.

In grădină

Continuăm cu lucrările de îngrijire a legumelor. La roșii facem cîrîntul (ruperea virfului plantei) spre a le grăbi coacerea. Pe terenurile de pe care s-au recoltat unele legume se poate semăna salată, mărar, spanac și ridichi pentru toamnă. În prima parte a lunii e bine să culcăm cu picioarele tulpinile de ceapă pentru a-i grăbi maturizarea, iar pe la sfîrșitul lunii putem recolta bulbi de ceapă și arpagicul.

In livadă

Livezile pe rod le stropim mai departe împotriva bolilor și dăunătorilor. Fructele căzute le culegem și le folosim pentru prepararea oțetului, iar terenul din livezi îl prășim ori de cîte ori apar buruienile și crusta. La pomii prea încărcăți de fructe trebuie să punem proptele, ca să nu se rupă crăcile. Continuăm apoi recoltatul caiselor, prunelor, perelor și altor fructe. Pentru amenajarea unor noi livezi facem desfundatul terenului, pichetajul și săparea gropilor.

In vie și la crama

Lăstarii de viță de vie ce-au crescut îi legăm a doua și chiar a treia oară, iar copiii (lăstarii ce apar la subsuoara frunzelor) îi rupem. Continuăm apoi cu cîrîntul viței de vie (retezarea virfurilor lăstarilor) ceea ce duce la grăbirea coacerii strugurilor, precum și prașilele de vară. Putem începe culesul strugurilor timpurii care s-au copt. Pregătăm din vreme crama în vederea vinificării, curățînd-o, vîruind-o și aerisind-o. De asemenea, pregătăm vasele pentru vin, (reparîndu-le și spălîndu-le bine), zdrobitoarele, linurile, presele ca și restul inventarului trebuitor la cules și vinificație.

Pe pășuni

Pe pășuni mai putem continua a păscutul oilor cu deosebire în timpul nopții. Trebuie să dăm însă atît oilor cît și vitelor tot mai mult nutreț verde cosit. În vederea asigurării unui nutreț bun pentru iarnă, vom pune la însolozat cît mai mult porumb furajer, lucernă sau alte nutrețuri de siloz.

(Urmare din pagina 1-a)

Un bogat tezaur de învățăminte

În vederea unei neîntrerupte consolidări economico-organizatorice a gospodăriilor agricole colective, în vederea atragerii țărănilor ce stau încă la cumpănă, Rezoluția dă importanță îndrumării privind modificarea unor prevederi din Statutul-model al G.A.C. privind dreptul de proprietate al colectivizatorilor, repartizarea veniturilor bănești, asigurarea colectivizatorilor care nu mai pot munci, etc. Așa, de pildă, Rezoluția recomandă ca locuința, construcțiile gospodărești, precum și terenul aferent lor să se lase nu în folosință personală — cum era prevăzut pînă acum — ci în proprietate personală gospodăriei țărănești respective care a intrat în gospodăria colectivă. În folosință personală se va lăsa lotul destinat pentru grădină sau livadă. În ceea ce-i privește pe colectivizatorii nou căsătoriți sau pe aceia care la intrarea în G.A.C. n-au avut pămînt, Rezoluția recomandă ca acestora să li se dea în folosință teren pentru casa de locuit, construcții gospodărești, precum și teren pentru grădină

și livadă în limitele prevăzute de statut. Cu aprobarea adunării generale ei vor putea să-și răscumpere terenul pentru casa de locuit și pentru construcții, după care acest teren va deveni proprietatea lor personală. Importantă este, de asemenea, recomandarea ca Statutul-model să prevadă obligativitatea de a se da colectivizatorilor avansuri bănești lunar sau cel mai tîrziu trimestrial, pînă la 50 la sută din veniturile bănești ce li se cuvin pentru munca depusă. Această prevedere, este menită să cumpe practica de a se repartiza numai o dată pe an venituri în bani colectivizatorilor, practică care nemulțumea și chiar îndepărta pe unii mijlocași de colectivă. Cu multă atenție se cer a fi citite acele recomandări din Rezoluție privind mijloacele prin care fiecare gospodărie colectivă își poate asigura veniturile bănești lunare de lună. De mare însemnătate sînt de asemenea și recomandările privitoare la mărirea fondului de ajutorare de la 2

la 4 la sută, fond care asigură bătrînețea colectivizatorilor și vine în ajutorul celor inapți sau cu capacitate redusă de muncă. Alături de gospodăria colectivă, o formă de cooperare care se bucură de multă popularitate la noi este fără îndoială întovărășirea agricolă. Recomandînd măsuri pentru consolidarea și dezvoltarea întovărășirilor agricole ca și pentru crearea de noi întovărășiri (ca de pildă stimularea interesului țărănilor de a aduce în întovărășire întreaga suprafață de teren de care dispune și de a executa în comun lucrările agricole; crearea și dezvoltarea fondului obștesc al întovărășirii) Rezoluția Comitetului Central al P.M.R. arată totodată că se pot folosi forme noi de cooperativizare și anume cooperativele agricole de producție cu rentă. Nu puține sînt la număr aceste întovărășiri unde împărțirea veniturilor se face ținîndu-se seama de munca depusă și pămîntul adus în întovărășire. Experiența acestor întovărășiri a dovedit că sis-

temul de a repartiza veniturile ținînd seama de munca depusă și pămîntul adus în întovărășire este mai drept și totodată îl cointerează mult mai mult pe țăranelor mijlocași de a trece la formele cooperatiste de muncă. Capitolul V al Rezoluției plenarei Comitetului Central din 16-17 iulie a.c. scoate în evidență succesul aplicării politicii partidului și guvernului la sate. Partidul nostru va continua și de acum încolo politica elaborată de plenara lărgită a C.C. al P.M.R., din 3-5 Martie 1949: de alianță cu țărănimea muncitoare și de îngrădire a elementelor capitaliste, exploatare.

Comitetul Central atrage însă atenția asupra seriozității, răspunderii și vigilenței cu care trebuie aplicată această prevedere a Rezoluției, pentru a se zădărnici din vreme orice uneltire a dușmanului de clasă. În capitolele următoare ale Rezoluției sînt cuprinse sarcini de seamă privind mecanizarea agriculturii; întărirea gospodăriilor agricole de stat ca importante centre producătoare de cereale-marfă, etc. Rezoluția plenarei C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie a.c. este un valoros tezaur de învățăminte, o importanță călăuză în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii. Ea stimulează interesul țărănilor muncitori și cu deosebire al țărănilor mijlocași față de cooperarea agricolă. Citirea cu atenție a Rezoluției, înțelegerea justă a recomandărilor și sarcinilor cuprinse, popularizarea fiecărui capitol și paragraf, astfel ca ele să nu ajungă denaturate la urechea sateanului, iată o primă sarcină a organelor locale de stat. La îndeplinirea acestei sarcini trebuie să dea un puternic sprijin căminile culturale și intelectualii satelor.

BĂRĂGANUL este privit uneori ca o noțiune geografică, definind un pătrulater aproximativ, cuprins între apa Mostiștei, Dunăre, apa buzăului și brațul Borcei. Delimitarea între patru hotare a șesului înalt, construit din ciudate terase ce coboară lin la mijloc, spre apa lălomiței nu lămu-rește însă nici pe departe Bărăganul.

E lăsată deoparte, în primul rând, monotonia superbă a uriașelor întin-deri aurii de grâu, întreruptă arar de stoara arsă a unui drum prătos ce se pierde hăt departe, la nesfârșit.

Lipsește apoi un uliitor specific dat de coloritul Bărăganului, în care se contopesc tonurile stridente, crude, cu cele estompate, pline de grație și căldură.

Lipsește, în sfârșit, oamenii. Scurzi și bine legați, oacheși, cu fețele argășite de vânturi, cu ochii limpezi, oamenii aceștia au în ei ceva din contrastele naturii în mijlocul căreia trăiesc. Izbucnirea fierbinte, pătimașă, violentă își găsește un adaus surprinzător în gingașie sufletească și sensibilitate. Pare că ceva din arșița cimpului răzbate în înflăcărea lor, în simplitatea plină de pasiune cu care își dezleagă problemele vieții. Pare că ceva din finețea culorilor de stepă, răzbate în uimitoarea lor delicateță. Natură și oameni, sint armonizate laolaltă de poezia unică a Bărăganului!

Nu este deci vorba de un simplu pătrulater definit prin întindere, prin natura solului sau prin aspectul etnografic. Intinderea aceasta imensă, cu coloritul ei ciudat, cu rodul neasemuit al pământului, cu oamenii săi entuziaști și direcți, este în același timp o noțiune lirică.

Lirism divers, de la florile miniei care au înflorit aici în câteva rânduri, pe vremuri, până la truda bucuroasă a muncitorilor de pământ care se întrec, în zilele acestea, ca să prididească bogăția unei recolte nemaivăzute; și de la firățul călușilor de iarbă — cosașii, cum li se spune aici — care își orchestrează rapsodiile prin ierburi, până la ametistul melancolic, neliniștit, al înserărilor de pe Bărăgan.

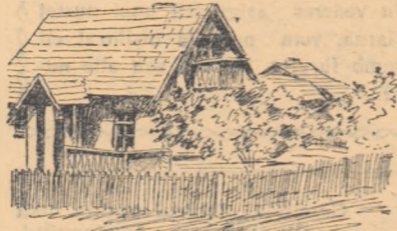
Am dorit să-l cuturem în diminețile proaspete și la vremea de căldură toridă a zenitului, în amurgul lenevos și la timpul când se dezghioacă fructul de întuneric al nopții.

1. Zorii

asta, în pragul dimineții, în clădirea cu verandă și balcon, în care își are birourile gospodăria agricolă colectivă „11 Iunie” din satul Valea Roșie.

Ușa e închisă, veranda măturată proaspăt. Un drum de aur, spre fundul curții largi; parcă soarele, răsărind, și-a prelins pe-aici o diră. Semnul asta arată că a trecut prin curte firățul de paie, de la batoză. Adevărat, se văd în fund căpițele de fin proaspăt.

Pornesc prin sat. Cu perdeluțe albe la ferestre, casele par încă somnoroase,

ca un om care se freacă la ochi. Iată, o femeie a ieșit în poartă. E nevasta lui Grigorie Tudor, mecanicul gospodăriei. Ne dăm binețe.

— Te-ai sculat dis-de-dimineată! zic.

— Păi, să fii sănătos! Că nici nu ne-am culcat!

— Cum așa?

— Iaca bine! N-ai fi văzut ce bogăție e pe cimp? E treabă de nu prididești! Bărbatul mi-e toată ziua pe cimp, ba cu batozele, ba cu mașinile care ară! Eu, la fel: du-i de mincare, muncește la strîns — că se cheamă că-s brigadieră — așa că nu prea se lipsește somnul de noi. Abia trecui pe acasă, să încropesc ceva de mincare și pe urmă am alte griji...

Se uită pe seninul fără pată al cerului.

— Numai de n-ar ploua! zice femeia. Așa-i. Până la sfârșitul recoltatului, zilele și nopțile sînt de-a valma. Nu le întrerup decât câte-o ploaie buimacă, venit din nori pîntecoși.

Acum însă nu-i semn de așa ceva.

Smucesc capul. Se aude zvon de muncă, duduie de batoză, voci pe cimp. Toată lumea seceră roada, într-o îndrăjită, tăcută, cumplită luptă cu timpul.

Imaginația e completată de carele ce cară grăie, stîrnind o urgie de praf. În urma lor, mergînd domol pe marginea drumului de țară (drumuri de acetea, pline de fantezie, cu suisuri, coborișuri și cături), vine un om. Ne cu-

Recoltă pe BĂRĂGAN

noaștem. E Radu Paciagiu, președintele gospodăriei. Un om între două virste, smeard, vioi și pușintel la trup.

— Trudă? zic.

— Trudă!

E dealfel mîndrie și bucurie în felul în care pronunță cuvîntul ăsta. Cred și eu! De pe cele 248 hectare semănate cu grâu în cruce, scot anul ăsta aproape 500.000 kilograme. Merită să trudești, pentru asemenea bogăție!

— De acum, cred că familia noastră, a colectivei, o să mai crească — sare el la altă idee. Șase ani am luptat din greu. În 1953 ne-a descumpănit ieșirea din colectiv a unor oameni.

Reportaj de Florin Petrescu

Acum, aproape toți cei plecați atunci, din pricina vorbelor chiaburești, vor să reintre în gospodărie. Și mai vin și alții.

— Creșteți.

— Păi...

Privesc soarele, care a săltat de-a binelea de asupra orizontului, anunțînd o nouă zi pe Bărăgan. Și făcînd o ciudată legătură între această dimineață și starea oamenilor de aici, președintele îmi spune:

— Sintem în pragul unei vremi care ne-o aduce belșuguri înzecite.

Și adevăr zice.

2. Zenit

la lui Anghel Ispas, colectivist din Conțești-Zimnicei. Cînd am cunoscut-o, meșterea într-un catastif niște socoteli. Iar un colectivist nu tocmai înalt, dar cu spate de haiduc, o-ntreba de banii ce i se cuvneau lui.

— Da' ce vrei să faci cu banii, nea Marine? l-a întrebat, sumețindu-se la el.

— Păi, să-mi cumpăr bivoliță.

Zdrăhonul de om s-a mai gîndit o-leacă și pe urmă a întrebat, cam răstîit:

— Ce, n-am bani? Is bogat cum n-am fost! Am bani berechet!

Codana a căutat în registrul unde făcuse însemnările la zi și a asvîrit o cifră:

— Ai nene Marine. Ai peste trei sute de zile-muncă!

— Păi vezi? Așa că o să-mi iau bivoliță.

— Să te văz într-un an-doi, nene Marine, că-i, cumperi și motocicletă!

Omul s-a întors și a dat cu ochii de mine.

— Crezi că nu se poate? a zis.

— Ce anume?

— Ce zice diavolița asta de fată: că să-mi iau motocicletă. Ba se poate orice, dacă muncești, a încheiat filozofic.

Iar „diavolița” și-a încuiat registrele în casa de fier a gospodăriei, și-a pus o bîsmăluță înflorată pe cap și am ieșit împreună. În prag parcă s-a poticnit de ceva, că s-a oprit deodată cu privirea prinsă parcă undeva.

— Ia uită-te mata ce mai cer albastru avem, a rostit simplu. Gîndesc că nicăieri pe lume nu poate să fie mai frumos decît la noi.

Adevărat. Stăm și eu, câteva ceasuri mai tîrziu, la vremea zenitului, privindu-l! Era timpul de totopitoare căldură, cînd susură cosașii, aromesc ierburile și nici nu conștește, nici ostenește, lucrul oamenilor la grâu. Undeva suna un pitpalac, pit-palac...

Trece un am pe dumeag, ducîndu-se la seceris, și-mi pare că-l cunosc.

— Bun grăi, zic eu.

— E rău mult, anul ăsta. Eu sînt „individual”, adică nu-s la colectivă. Dar au stat es iarnă la cercul agricol și tot am scos 1700 kilograme de boabe la heclar.

Stărnesc o clipă, adu-măcînd înapre lan, cu seceră.

— Nu miroase parcă a pîine căldă? mă întreabă. Parcă-i așa, o aromă care plutește peste tot locul...

Iar omul pare mîndru că din pîinea asta mare pe care a muncit-o, făcîndă cît se vede Bărăganul de la un capăt la celălalt, vom frînge împreună, cu toții, încă în vara asta.

3. Amurg

vorul casei unui muncitor de pîmînt, aproape de Cocargeaua Bărăganului.

Sintem adunați mai mulți oameni de inimă bună, stînd de vorbă și cîntînd. În praful drumului s-a așternut, după fierbințele de cuptor a zilei, răcoarea care îți mingieie tăpile desculțe.

Oamenii cu care stau, colectivști din satul Libertatea, și-au îngăduit astă seară un răgaz, după ce zile și nopți de-a rîndul au muncit ca să adune bogăția recoltei.

Prin locurile acestea pe unde stăm, la același ceas, dar cu ani în urmă, oamenii lui Brătianu băteau drumurile în trăsuri, cu pistoale la îndemînă, ca să privegheze munca la cîmp. Acum nu-i nevoie de priveghi de felul acesta. Colectiviștii au scăpărat ca să termine treaba și să-și vadă grînele duse în hambarele lor.

— Acum sintem mai bogați decît anul trecut, îmi zice Costea Șerban, un om scund, oacheș, aprig la minie, care s-a bătut înții să se împartă moșiile la țărani și apoi pentru că pămînturile să se reunească în ogrorul comun al gospodăriei colective.

Celălalt colectivist, Ion Boboloș, adăugă:

— Dacă ne-om strădui, la anul... a-jungem bogați rău!

— Cred și eu, măi deputate!

(Că-i deputat).

— De cite ori string rodul pămîntului și mă bucur de el, spune Boboloș, mă gîndesc la ai care ne-au îndemnat să pășim în gospodărie, la comuniști. Trăgeam înapoi, ca măgarul, că nu știam cum e aia. Iar acum, sintem ca ursul care, dînd de miere, nu s-ar mai da dus de lingă fagure nici să-l puști!

Și-mi povestește ce mai strădanie a fost la ei în sat, ca să închege colectiva.

Iar amurgul cade, la marginea nesfîrșitei întinderi a Bărăganului...

4. Comori

ȘALUPA aluneacă pe Dunăre, împresurată de umbre și valuri. La hotarul acesta între cer, pămînt și apă, șalupa e un strop de întuneric.

Pînă mai adineaori, cerul lucea ca opalul. Pe urmă a căpătat nuanțe violete și s-a întunecat. Bărăganul strălucea pînă de curînd, cu smaraldul porumbului său. Smaraldul a căpătat tării amețitoare și s-a întunecat.

Cer și pămînt au acum aceeași culoare. Răsare o stea, încă una, încă una. Se aprinde o luminică, încă una, încă una. Bărăganul, la ceasul acesteia din noapte, pare o ladă cu nestemate.

Din țărni s-a deslăcut un drumeag și la capătul lui (dacă o fi avînd cumva capăt), se străvede o lumină. Șalupa în care ne aflăm, acostează și pornim pe drumeagul acela, trei făpturi oarbe de întuneric, pînă nimerim într-o peșteră de aur.

Și nu-i peșteră de aur, e arie de treier cu stoguri.

Nu sînt bulgări de aur ce curg șurînd, sînt boabe de grâu. Piatra nestemată care se arată lucînd, de pe apă e farul tractorului. Crișnetul stîncilor țărînoase ca să curgă grăunții de aur sînt oăi batozei care vîntură, cu aripile lor de lemn, spîcele.

Se treieră noaptea, ca să prididească bogăția recoltei.

— Treieră colectivă din Dichisen! zice un om pe oare nu-l vedem bine din pricina întunericului.

Urmează, mai domcl:

— A rodit Bărăganul, cur... Găzduți la mine peste noapte, să frîngem măne o oăină de grâu nou. Eu, înaintea, n-am mîncat pîine nouă decît de pîine oăi. Acum om din belșug și vă poțesc...

O mîrțurte, făcută la miez de noapte, de un om.

Nu putem să-i cîntăm ospitalitatea, că ne așteaptă șalupa. Și ne întorcem la țărni de la peștera de aur găsită printre comorile acestei țări cu pictre nestemate care scînteiază, la ceasul ăsta de noapte, în Bărăganul meu.

Mai ieftine și mai bune ca altele și zarzavaturile colectivei din București, sînt repede asaltate de lung-Muscel.

Coboră pe-o vale o femeie cu un fecior de mină.

— Încotro?

— La țîrg, măicuță!...

Fără să vreau, gîndul mi-a zburat cu ani înapoi. Pe vremea copilăriei, cînd mergeam o dată pe an la țîrg, pînă nu-i spuneam mamei o poezioară pe care o știam de la școală, nu era chip s-o înduplec să-și desnoade năframa pentru a-mi da

Venînd cu traista plină cu fluiere rășul Farcaș Dumitru a și strîns i

PRIN

Pe drumuri de munte sau de gurile de odinioară — sau iarmaroacele cum se numesc, după felurile părți ale lor — mi reapar, aduse de amintire, suferințele care le vestea de departe, în amintirile pașilor urca nouul în soare. Numai cînd te apropii de țîrni și cu larma glasurilor de țîrni. Mi le reamîntesc bilcîrurile de sîrbători mari și de sfinți. Așa mi se reamîntesc pe atînci. În luna de vară, Drăgaica de la prîn alte țînuturi de sfința Marș sau mică de sfințul Panteimon. Joia moșilor, în țîrgul de la Bărbotea te amețea și în viermuia! (Așa a oamenilor, două lumi se amestecă și țîrni și țîrni. Cei dinții oăi, cu zimbete așezate la vremea colțului gurii, cu priviri lunecătoare; ceilalți cu o liniște, dar și cu privire de cite vedeau și auzeau, parte tarabele cu stampe, cu mîrșețeni, cu lucruri mărunte, neșterite și scilpitoare, înșelătoare pentru înghițită de-ntuneric și de nevoi; laltă carele încăpătoare, desjuc praful gros și cald, cu boi liniștiți, rumegașu strîmb, cu doniți, limfuri, și fuse cu mireasîna de țîrni cu olărie smălțuită pe care albe, în pătrate sau melci, ori la țară se străduise să scrie forțate în jurul lui din crengi, din de nuiele sau rotunjimea roade.

Lumile acestea două, a ogoare țîrgurilor se iniileau pentru să fiecare lacomă de ceea ce avea. Una însă pricepută, aprigă, la cîntă laltă nevinovată. Cei dinții zîceau ceilalți „jupine”. Și tocmeala era mai înceta. Se răsuceau ca mîni

Popas la tirgul din Cimpulung-Muscel

Producători, legumele înălăști, regiunea rii orașului Cimpulung-Muscel.

vreo jucărioară. Potrivea tirgurilor, așa:

obe, larmă, chihot, at, ris și ropot...

denăzi în tirgul ng-Muscel, am văși cămăși, triribom- no, plăcintării ci, ca pe vremea la prima vedere, se aceeași atmosferă

Comuna Odac, Regiunea Autonomă Maghiară, tovarășii cumpărători, — tinerii ciobănași musceleni.

de odinioară. Și totuși nu-i aceeași. Un suflu proaspăt de viață străbate tirgul de la un capăt la altul. Și peste tot, lume și iar lume!... Peste tot, musceleni, în frumoase costume, veniți tocmai de pe dealurile Rucărului, sau din văile Botenilor, fele și neveste în ii și fote minunate, pe care s-au strins parcă toți fluturii și florile verii...

Printre pipernicitele tarabe cu diferite mărunțșuri ale particularilor, altădată singurii în asemenea tirguri, se ridică azi barăcile magazinelor de stat cu pinzeturi și fieroase, cu chimicale și obiecte casnice. La alle chioșcuri de stat se desfac legume, zarzavaturi, produse agro-alimentare.

Cu îngăduința dumată, iubite cititor, o să facem o scurtă călătorie prin tirg. Il cunoști de pildă pe tovarășul Mură Nicolae din Valea-Mare? Uite, și-a cumpărat omul de-aici o furcă, o coasă. (Incepe doar strinsul finului).

Mai încolo, îl întâlnim pe tovarășul Petru Simionescu, din comuna Cetățeni. E cătrănit omul. După ce își varsă necazul împotriva unei tarabe particulare care vindea „limonadă”, pleacă comentind singur:

— Auzi 'mneata! Să-i dau un franc pe-un pahar de apă

vopsită, care a trecut pe lângă zahăr și care cică-i limonada! Tot mai bine-i la chioșcul ăsta de stat cu „răcoritoare”. Dai numai 50 de bani și ți se da un lucru ca lumea...

În fața unei barăci cu încălțăminte, pe firma căreia scrie „U.R.C.C. Buzău” — (Buzăul ajunsese la vreme de tirg și în Cimpulung) — tinăra Vijan Marioara, din comuna Boteni, încearcă a nu știu cîta oară o pereche de pantofi, pentru a alege una care să împace toate gusturile prietenilor sale.

Călătoria noastră prin tirg continuă. În drum întîlnim un flăcău, probabil de-abia ieșit din corturile „cercului” demonstrînd unui grup de tineri din satul lui: „Așa-i mă! Zau că p-asta cu bilele pot s-o fac și eu. Luțea lui de mină și nebăgarea noastră de seamă. Asta-i toată soamatoria”.

Mergem mai departe. Il cunoști cumva, iubite cititor, pe omul acesta cu traista plină de fluier și cavale? Il cheamă Farcaș Dumitru și-a venit aici de peste munți, din comuna Odac, Regiunea Autonomă Maghiară. În jurul lui s-au strîns cîțiva musceleni, buni cunosători într-ale cîntecului. Iată-l pe Diaconescu Ion, cioban stîna cooperativei din Bădești, încercînd un fluier și încă unul. Cînd s-o întoarce la cele 700 de minzări pe care le veghează, o să le zică un cîntec așa cum numai el știe să-l zică.

Să ne îndreptăm spre colțul acesta al tirgului unde se desfac legume și zarzavaturi. Cel care cîntărește de zor și de-abia prididește cu atîtea cerințe, se dovedește tare îndemînic, dar tot se observă că nu-i negustor de meserie. Într-adevăr, nu-i negustor, ci colectivist, tovarășul Toma Gheorghe. A venit aici ca delegat al gospodăriei agricole colective din comuna Mihăilești, regiunea București, pentru a desface surplusul de produse al colectivei sale. Și cum să nu aibă vinzare, cum să nu cumpere de la el și tovarășa Duroi Vasilica, și Elena Rădoi din Cimpulung, și alte gospodine, cînd roșiile acestea mari și frumoase și toate celelalte legume te îmbie și cînd tovarășul Toma vinde mai ieftin decît micii producători?

Călătoria noastră se apropie

de sfîrșit. Trecem acum prin fața celor două restaurante, apoi pe lângă barăcile doldora cu marfurile de la cooperativele din Lerești, Poiana sau de la O.C.L. Comerț-Mixt Cimpulung. Fără să ne dăm seama, am ajuns tot în locul de unde am pornit.

Tirgul din Cimpulung-Muscel, așa cum ni se arată în timpul acestei scurte preambulări, alătură la tradiția bilciurilor și tirgurilor de altădată un element nou. Se simte aici prezența comerțului de stat și cooperatist care ridică pe o treaptă superioară schimbul de mărfuri între oraș și sat. Și se mai simte, în legătură cu aceasta, orientarea din ce în ce mai precisă a cumpărătorilor, nu către barăcile și teșchelele particularilor, ci către magazinele și chioșcurile statului și ale colectivităților, care vind produse mai bune și mai ieftine.

P. TELEMAN

Tinerele Viorica Chițu, Georgeta Popescu și Maria Vijan din comuna Boteni, raionul Cimpulung-Muscel, își aleg cite o iie lucrată cu deosebită măiestrie.

PE MUNTELE GĂINA

Spre zori, răsunară tulnicele

De la cele mai mici, pînă la cele mai mari, toate fetele din țara Moșilor cîntă cu multă măiestrie din tulnice.

Să fi fost cam două ceasuri după cîntatul coșilor cînd am pornit spre muntele Găina. Drumul pe scurtătură, cu pietrele lui colțuroase, a fost nespus de anevoios. N-aș putea să spun cît am mers. Deodată ne-am pomenit sus pe culmea din stînga comunei Avram Iancu. Ne-am oprit lîngă un foc aprins de unii ce-și petrecuseră noaptea chiar pe culme și care, harnici, o luaseră înaintea noastră, spre munte. Deodată liniștea nopții, întretăiată doar de foșnetul vîntului prin frunze, s-a curmat brusc: o tinără țărancă, îmbrăcată în straie de sarbătoare, ce se ducea la „tirg” cu noaptea-n cap, se oprise la foc, își sprijini tulnicul și începu să cînte. Dinspre culmea muntelui Găina un alt tulnic îi răspunse. Apoi alul, din jos dinspre sat, Cîntecul plin de farmec al tulnicelor se răspîndi pînă departe, ca o tainică chemare.

După un răstimp, ne-am continuat drumul. Noaptea începu să se îngine cu zorile ce-și vesteau ivirea de undeva dinspre culmile Bihariei și Curcubetel.

Zi de tirg

Pînă sus pe muntele Găina am mai mers aproape o jumătate de ceas. Ajunși acolo, privești tirgul și a împrejurimilor ce se pierdeau pînă aproape în zare ne-au răsplătit însuși pentru greutatea drumului. Tradiția împămintenită aci de ani de zile adunase sus pe munte sute de moși din toate colțurile Apusenilor. Au fost în trecut timpuri grele, dar tirgul tot s-a ținut. Dară-mi-te azi, cînd viața-i slobodă și plină de izbîndiri pe făgașul vremilor noastre noi.

Tradiția a suferit o singură modificare. La „tirg” nu se mai vind fete. Dar tineri și tinere din satele moștești, innoadă aci cunoștințe care mai apoi în multe cazuri se transformă în legături trainice, pe viață. E mai frumoasă o legătură de felul acesta decît acelea care se făceau în trecut, cînd flăcăii își luau fetele mai mult de dragul zestrei.

Pe platoul nu prea întins, printre gheretele de pe margine, moșii veniți la tirg au început să-și arate marfa atît de renumită: tulnice, fluier, cofe, lucrături în pinză și piele, butoașe mici de 2-3 litri, toate lucrate cu migală și măiestrie. Lemnul din tulnice mai păstrează aroma bradului jiluit. Incrustături făcute cu fierul înroșit, alcătuesc desene diferite, care de care mai frumoase. În altă parte a tirgului, olari veniți din cîmpie își vind produsele: oale, blide, ulcioare, toate din lut ars și smălțuite, cu frumoase modele înflorite.

Mai la o parte, în jurul citorva ceterași, un grup de tineri și tinere au încins un joc iute și săltăreț.

Peste tot, numai freamăt și veselie. Zi de tirg, cum numai pe muntele Găina vezi.

ION MICLEA și VICTOR MOREA

Partea de munte unde se vind cele mai bune greble

TURILE DE ODINIOARA

ispite, întorcînd, mai ales tirgoveții, lucrul care-l aveau de vindut, în fel și chip. Răscoceau daruri nematinchipte ale lucrului simplu. Se poate puria și așa și așa, spuneau ei. Se poate folosi în toate felurile. Și cînd era și un obiect mai rou, mai rar întîlnit, atunci era o poveste întreagă. Tărani se chemau din ochi, se strîngeau ciucure și se molipseau unul de la altul, și cumpărau, mindri de ce au cumpărat. Un pumn de mărgelă nu făcea cît un ou și totuși ele se pre-

care să înfrumuseze viața și s-o apropie de înțelegerea ei. Pe oamenii trăiți lîngă înfloririle pomilor, alături de coacerea spicelor și în mersul rînduit și al de adînc al firii, șarlatanii bilciurilor străduiau să-i sperie, să-i arunce în altă lume a „minunilor” și de multe ori izbuteau. Vițelul cu două capete, oaia cu cinci picioare sau femeia cu barbă; uriașii, piticii, cocoșății, toate schimele pămîntului se treceau murdare, înșelătoare, de groază! Și firește că nici rachiul nu era uitat. Rachiul otrăvitor, de multe ori cu ardei pisat în el, ca să ardă și să jupoaie cît mai tare gîti...

Dar și sub aspectul acesta aspru și nevrednic tirgurile schimburilor de tofelul, între sat și oraș, dăinuiau. Ele își îndeplineau firește menirea lor economică, atîtă cîtă era pentru vremea aceea.

Degeaba bilciurile erau legate de nume de sfinți. Într-o perioadă rău alcătuită, ca cea care a fost ahtierea de bani, înșelăciunea și urciunea unui desiriu fără hotare își arătau colții. Firește că plutea peste lumea aceasta și un anumit pitoresc. Asta era scuza boierilor. Ei o rosteau cu ifos de oameni pricepuți și de sus, din rosturile lor sociale. Ei nu voiau însă, din lipsă de omenie, să vadă niciodată, sau să mărturisească și mizeria ce se ascundea dedesubt. Cu adevărat frumoase, pentru inima omului curat în tirgurile de odinioară, erau priveștiile de munte sau de șes, unde tăbăriseră tirgurile; răsăriturile sau amurgurile ce se lăsau peste ele; nevinovăția omului de la țară și bunătatea lui și, mai ales, sub noul strălucitor oare le vesteau, hora încinsă, micșorîndu-se sau mărindu-se după mulțime, aprindere și veselie, cu chiot de viață și de nădejde.

de
Ion Marin Sadoveanu

lingeau scripitoare prin degetele negre și bătătorite de sapă și nu se vindeau decît pe un coș de ouă. Căci lumile acestea se înfruntau, se înșelau, — mai ales una pe cealaltă. Negustoria vicleană a ulițelor din tirgușoare, vremelnic mutată în bilciuri biruia mai întotdeauna. În bilciurile vechi prețurile jucau și ee realitate pe măsură cu priceputa viclenie a vîntorului de la oraș care avea de partea lui tot ce trebuia ca să ametească pe celălalt și să-i vină lui în ajutor. Și erau pentru toate virsele venite la oraș, care între ele se înboldeau și la un loc se lăsau ispite. De la călușei tineretului și „lanțurile” și dulapurile copiilor, pînă la panoramele pentru cei virsinici. Aci, cu altă înșelătorie, mirarea era stoarsă din om și frica, și spaima pentru năprazne și monștri. Aci se făcea niciodată un lucru frumos sau

Antraxul sau buba neagră

ANTRAXUL, căruia i se mai spune cărbune, dalac sau bubă neagră, este o boală pricinuită de un anumit microb care trăiește în pământ și care are mare putere de rezistență. De aici, vitele îl iau prin iarba pe care o pasc și apoi îl pot transmite omului. Microbul pătrunde în corp de cele mai multe ori printr-o zgîrietură a pielii.

Sînt și cazuri în care microbul antraxului pătrunde în corpul omului nu prin piele, ci prin plămîni. Aceasta se poate întîmpla mai cu seamă cu cei ce adună cirpe și zdrențe, umblă mult cu gunoaie și bălegar, ori mînuiesc păr de animale sau dărașe de lînă.

Care sînt semnele de boală ale antraxului. După cîteva zile, uneori trei, alteori cinci-șase de la molipsire, se ivește, chiar la locul unde s-a produs infectarea, o mică pată roșie care dă mîncărimi. A doua zi, pata se preface într-o bășicuță. Aceasta crește

Sfatul MEDICULUI

repede și capătă culoare vinată închisă în jurul ei, pielea e roșie și umflată. Bășica se sfoare și în locul ei se formează o coajă neagră; de aici vine numele de cărbune sau de bubă neagră. În jurul acestei coji apar adesea bășicuțe în formă de cerc. Umflătura pielii se întinde, bolnavul e scuturat de friguri și are temperatura foarte ridicată.

Cum putem preîntîmpina această boală?

De îndată ce observăm unul din semnele descrise mai sus, să nu pierdem nici o clipă și să ne arătăm medicului sau felcerului de la punctul sanitar. Rana nu trebuie zgîndărită, apăsată sau frecată. Cu atît mai puțin ea nu trebuie ărsă, așa cum mai fac încă unii.

Izvorul de infecție pentru om sînt vitele. Stîrbind la ele boala, punem firește la adăpost și pe oameni. Dar în afară de aceasta, trebuie să avem grijă să ne păstrăm pielea în perfectă curătenie. Să ne spălăm des pe mîini cu apă și săpun. Să ne îmbăiem o dată pe săptămîină sau măcar la două săptămîini odată. Orice rană, jălitură, roșătură trebuie pansată fără întîrziere.

La locul de muncă, în gospodăriile agricole colective, ferme zootehnice, grajd, să purtăm întotdeauna îmbrăcăminte de lucru și să ne ferim cornul, fața, gîtul și ceafa de infecție.

Știința POPULARIZATĂ

Legile naturii și „minunile” religioase

In toată noaptea apare uneori pe cer o lumină strălucitoare. Un glob de foc brădează întineric, lăsînd în urmă o diră de lumină și, înainte de a ajunge la orizont, dispare tot atît de fulgerător cum a apărut. După cîteva minute se aud bubuituri surde ca de tunet și un vuiet prelung care pierde treptat... Uneori, după asemenea fenomene, oamenii găsesc pietre și bucăți de fier „căzute din cer”. Neputînd să-și explice adevărata cauză a acestor fenomene, multă vreme oamenii le-au considerat drept „minuni” săvîrșite de o forță supranaturală și prevestitoare de războaie, molime și diferite alte nenorociri. Astfel, s-au născut și s-au transmis din generație în generație tot felul de legende despre „prevestirile cerești”.

Secole întregi știința n-a putut să arate precis ce anume sînt „pietrele cerești” și de unde provin ele. Abia acum o sută și ceva de ani s-a stabilit că aceste pietre sau meteoriți, cum le denumește știința, sînt fragmente ale anumitor corpuri cerești care se ciocnesc în spațiul interplanetar și cad apoi pe pămînt datorită forței de gravitație.

Faptul că oamenii nu cunoșteau adevăratele cauze ale acestor fenomene cerești a dat naștere la numeroase superstiții, la tot felul de legende despre „minuni” înfăptuite de o forță supranaturală. Tot așa, în antichitate, prăbușirile de pămînt rezultate de pe urma cutremurelor a dat naștere la tot soiul de legende de genul poveștii biblice, despre orașele Sodoma și Gomora, care ar fi fost distruse chipurile pentru a pedepsi păcatele locuitorilor lor. De fapt însă, prăbușirile de pămînt și cutremurele se datoresc unor frămîntări ale amestecurilor din interiorul pămîntului.

La fel, din vremuri străvechi, oamenii știu că apele anumitor izvoare au o putere tămăduitoare. Necunoscînd însă compoziția lor chimică, atribuiau această influență binefăcătoare unor forțe supranaturale. Astfel, au luat naștere numeroase legende despre „ape sfinite” și „vindecări miraculoase”. Cu timpul, aceste „taine” au fost lămurite de știință.

Respingînd și demonstrînd netemeinicia credinței în minuni știința ne în-

vață să nu așteptăm îndurarea forțelor așa zise supranaturale. Să folosim cuceririle minții în supunerea forțelor naturii pentru continua îmbunătățire a vieții, a omului.

Antena lui Morozov

In Uniunea Sovietică televiziunea capătă o dezvoltare din ce în ce mai mare. În afară de oamenii de știință și de specialiști, numeroși amatori contribuie la perfecționarea aparatelor de televiziune.

Este bine cunoscut faptul că, de obicei, posturile de televiziune fac emisiuni la o distanță de 100—150 km. Sînt însă anumite perioade în care, datorită condițiilor atmosferice, emisiunile se pot face la distanțe mult mai mari.

Recent, tovarășul Morozov din Poltava a perfecționat aparatul de televiziune „T-2 Leningrad”, construind în afară de aceasta, un nou sistem de antenă. Datorită acestei antene, Morozov aproape zilnic prinde emisiunile posturilor de televiziune din Italia, Elveția, Danemarca și Germania apuseană.

Al IV-lea Concurs al echipelor artistico-amatori

ELENA GHIGEA-NU — solo voce — casa de cultură a g.a.c. Belitori (Roșiorii de Vede)

MARIANA DIACONESCU — membru în brigada artistică de agitație din Butimanu (Rădăuți)

GH. OBOGEANU — membru în echipa de jocuri din comuna Tîgănești (Alexandria)

INTERNA BUDIE — membră în echipa de jocuri din Tîgănești (Giurgiu)

SĂ CUNOASTEM LEGILE ȚĂRII

În Colecția Nr. 21 din 27 aprilie 1956 se publică noile instrucțiuni de folosire și de circulație pe drumurile regionale, raionale și comunale. Aceste drumuri sînt proprietate socialistă de stat și pot fi folosite de oricine. Circulația vehiculelor mecanice și cu animale se face pe partea împietruită a drumurilor. Este oprit a se folosi drumurile pentru oricare alte scopuri afară de circulație și traversare. Este oprită de asemenea tirarea unor abiecte grele care ar putea strica drumurile.

Cei ce merg pe jos nu au voie să circule pe partea pe care trec vehiculele; ei pot merge numai pe trotuare și acolo unde nu sînt trotuare, pe partea stîngă a drumului, în direcția mersului. Vitele nu pot trece decît pe fâgașe. De asemenea, nimeni nu are voie să strice sau să taie copacii de pe marginea drumurilor, să are, să sape sau să scoată pămîntul din marginea drumurilor, să ducă vitele la pășunat, să cosească iarba, să ia fructele, să facă foc sub poduri și po-

Circulația pe drumurile regionale, raionale și comunale

dețe, sau pe șosele, să facă orice construcții pe șosele și în zonele laterale ale acestora.

Gospodăriile care cresc vite și oi, situate la marginea drumurilor, sînt obligate să facă garduri obișnuite sau garduri vii (de răchită, nuiele etc.) pentru ca să oprească trecerea viteilor.

Cei ce calcă dispozițiile de mai sus, vor fi pedepsiți cu avertisment, amendă de la 5—25 lei, amendă de la 20—50 lei, amendă de la 50 la 100 lei și amendă de la 50—150 lei, iar unele contravenții săvîrșite de instituții, cu o amendă de la 250—1500 lei. Amendele se aprobă de sfatul popular raional, iar cei ce se consideră nedreptățiți pot face plîngere la tribunalul popular al raionului unde locuiesc, în cel mult 15 zile de la data cînd li se comunică provesul verbal de amendă.

Nu a trecut mult timp de cînd la Ministerul Culturii a avut loc o consfătuire cu șefii secțiilor culturale ale sfaturilor populare regionale. Avem în față stenograma consfăturii. Privirea parcurge filele, dar gîndul porneste departe, spre întinsul regiunilor, unde activitățile culturale desfășoară munca pentru sprijinirea transformării socialiste a agriculturii.

Hai, cititorule, să-i vizităm pe acești oameni acasă la ei, în regiunile unde folosesc mijloace variate, interesante, pentru a atrage noi tărani muncitori pe drumul agriculturii socialiste, pentru a întări gospodăriile colective existente. În regiunea Constanta nu o să ne mai oprim, desi oamenii au fost haraleci și au făcut treabă bună. Acolo am oposedat nu demult și v-am împărtășit prin revistă experiența lor.

O consfătuire bine organizată

Gospodăria agricolă colectivă din Chetris, raionul Bacău, a primit nu de mult oaspeți mulți. Se adunaseră aici, venind din toate satele raionului, președinții gospodăriilor colective, secretarii organizațiilor de bază P.M.R. și U.T.M., responsabili caselor de cultură și învățători. La această consfătuire secția culturală a sfatului popular raional a prezentat un referat despre aportul muncii culturale în acțiunea de transformare socialistă a agriculturii. Cu acest prilej s-au organizat expoziții de cărți, de gazete de perete și de caricaturi și o expoziție de produse agricole, care prezenta recoltele sporite obținute de colectivități în comparație cu acelea mai mici ale tărănilor cu gospodării individuale.

Munca culturală în sprijinul transformării socialiste a agriculturii

Am mai călătorit mult pe întinsul regiunii Bacău, dar în afară de această acțiune și alte cîteva mai răsărite n-am prea aflat o temeinică muncă culturală care să sprijine transformarea socialistă a agriculturii.

Conferințe întocmite cu grijă

O conferință proastă nu contribuie cu nimic la culturalizarea maselor. De la această constatare au pornit activiștii secției culturale a sfatului popular Galați cînd au hotărît ca împreună cu S.R.S.C. să îmbunătățească calitatea conferințelor. Propunerile de

teme pentru conferințe să vină de la directorul căminului cultural care este mai apropiat de realitatea satului, conferințele să cuprindă exemple concrete, locale și să fie ținute de specialiști. În această privință regiunea Galați e la început de drum și drumul e bun.

În legătură cu aceasta trebuie spus că este necesar și nu numai în regiunea Galați, să se redacteze un număr mai mare de conferințe în limbile minorităților naționale.

„Nici o casă fără cititori”

In îndepărtatele raloane Botosani și Trusești din regiunea Suceava, s-a luat inițiativa ca majoritatea satelor să aibă cercuri de citit. S-a lansat și o lozincă: „Nici o casă fără cititori”.

Nu este important dacă lozincă a fost trecută într-un proces verbal sau a fost scrisă cu cretă pe o hîrtie roșie și anhată pe un perete. Important este faptul că lozincă a căpătat viață.

Să intrăm în biblioteca căminului cultural dintr-un sat al raionului Trusești. Răsfoind fișele cititorilor întîlnim aici numele tuturor oamenilor mării din sat. Nu e puțin lucru. Într-alt sat din raionul Rădăuți, colectivității sînt cei mai buni cititori, iar tărăanii muncitori care se numără printre cititorii fruntași s-au înscris în întovărășirea agricolă proaspăt înființată. Nu este întîmplător. Cărtea — marea realizare a omului — cum o numea Gorki, luminează mințile și arată calea spre un trai mai bun.

Agitatori pe scenă și în viață

Programul artistic al căminului cultural din comuna Moghirenii, Regiunea Autonomă Maghiară, s-a terminat. Tinerii din brigada artistică și cei care lucaseră dansul cu tema „Secerisul” se îndreptau spre case. Pe scenă prezentaseră sub diferite forme avantajele muncii în colectiv. În viață, ei continuă să fie agitatori pentru aceeași cauză. Ajunși acasă, tinerii artiști amatori își lămuresc pe îndelete părinții, rudele, vecinii că munca în gospodăria colectivă aduce roade bogate. Mulți au reușit să-și convingă părinții, iar aceștia

fac astăzi parte din marea familie a colectivizatorilor.

Metoda folosirii membrilor echipelor artistice ca agitatori a dat roade bune în cuprinsul Regiunii Autonome Maghiare și poate fi extinsă cu succes și în alte regiuni.

Tineretul — sufletul activității culturale

Sufletul activității culturale din sat — așa au fost denumite organizațiile U.T.M. la consfătuirea care s-a ținut la Ministerul Culturii. Este împedecă tineretul care se avîntă cu pasiune spre tot ce e nou și înaintat poate da o prețioasă contribuție la munca culturală pusă în slujba transformării socialiste a agriculturii. Pentru aceasta trebuie desfășurată o muncă și mai asiduă în rîndul tineretului. Prin culturalizarea tineretului trebuie să i se sădească în minte concepțiile înaintate despre lume și viață.

Tineretul este dornic de distracții. Tocmai de aceea trebuie o deosebită grijă pentru organizarea timpului său liber, astfel încît acesta să fie împlinit cu lucruri plăcute și totodată utile.

Iată-ne la capătul acestor călătorii, prin numai cîteva regiuni.

Fiecare regiune are experiența sa. Așa cum a reieșit din concluziile consfăturii, se pune problema generalizării experienței pozitive. Metodele care au dat rezultate bune să fie răspîndite pe întreg teritoriul regiunii respective. Toate acțiunile culturale să fie urmărite, dezvoltate și popularizate consecvent pentru atingerea acestui mare tel al muncii culturale la sate: cooperativizarea agriculturii.

Note politice

Un joc periculos

La New-York sau la Washington, în Porto-Rico sau în Canada, la anumite ore din zi, așa ca din senin, sirenele încep să urle, poliștii flueră asurzitor, mașinile gonesc innebunite, iar simplul cetățean american e silit să facă pe îngrozitul, să se ascundă în adăpost, să tremure de teama dușmanilor nevăzuți ori să alerge cu sufletul la gură în gara cea mai apropiată de unde pleacă trenurile ticsite cu „evacuații”!

În timpul acesta, întreprinderile și instituțiile rămân goale, lucrul se oprește, copiii plîng îngrozii, iar bietul cetățean american ștergîndu-și nădușeala de pe frunte continuă să joace jocul caraghios și enervant, gonind încolo și încoace, tras parcă de niște sfori nevăzute ca acelea care pun în mișcare păpușile de la bilciuri.

Mai precis, iată despre ce e vorba: în S.U.A., în ziua de 20 iulie, a început un fel de joacă de-a războiul atomic. În acest scop, au fost mobilizate forțele armate din multe regiuni ale Statelor Unite. Mai mult decît atât. Zilnic, apar în ziare comunicate care anunță bunăoară că „în cursul atacului atomic surpriză declanșat de inamic în regiunea New-York au căzut 5 bombe cu hidrogen care au ucis 4.372.939 de persoane și au rănit 1.700.000 de persoane”. Sau „numai 1.524.000 din cei 8 milioane de locuitori ai regiunii New-York — Jersey sau scăpat nevătamați din atacul atomic”.

Și cînd stai să te gîndești că asemenea „comunicate” sînt date publicității de către „carterul general” care conduce acest joc nebunesc! Cu cîteva zile în urmă un asemenea „comunicat” anunța că asupra orașelor Honolulu și San Juan s-au efectuat de către „inamic” atacuri cu proiectilele teleghidate!

Firește că cetățeanul american, ca și întreaga opinie publică mondială își dă prea bine seama că aici nu e vorba de un joc copilăresc. Se urmărește un scop foarte bine definit: să se creeze panică, să se întrețină isteria războinică, să se impiedice cu orice preț slăbirea încredării internaționale, să se susțină cursa înarmărilor.

Pentru aceasta, jocul de-a războiul atomic este atât de periculos, încît oamenii realiști nu pot zîmbi privindul. Ei protestează, îi demască scopurile ascunse, îl infierază și cer interzicerea lui. În însăși S.U.A., ca o exprimare a bunului simț ce se ridică împotriva isteriei războinică, numeroși cetățeni americani organizează manifestații de stradă în plin „atac aerian”.

Și în întreaga lume se ridică de asemenea tot mai multe glasuri împotriva acestei isterii războinică.

D. MIHAIL

Un drept legitim al Egiptului

Cu puțin timp în urmă, la cererea insistență a poporului și guvernului egiptean, trupele engleze au părăsit Egiptul și zona Canalului de Suez. La sfîrșitul săptămînii trecute, guvernul egiptean a naționalizat Societatea Canalului de Suez și astfel, poporul egiptean a devenit stăpînul unui însemnat izvor de venituri care pînă acum servea drept sursă de înavușire pentru imperialiștii englezi, francezi și americani.

La Cairo, Alexandria, Port Said, Ismailia și în alte numeroase localități din Egipt au avut loc cu acest prilej, mari demonstrații și serbări, populația manifestîndu-și bucuria și aprobarea deplină față de măsura luată de guvern. Naționalizarea Canalului de Suez de către guvernul egiptean este privită cu simpatie de toate popoarele lumii. Salutînd hotărîrea guvernului egiptean, ziarul chinez „Dagunbao” scria: „Societatea Canalului de Suez sugerează ca o lipitoare singele poporului egiptean și submina pas cu pas independența și suveranitatea Egiptului. Acum această lipitoare va fi aruncată și acest

stat în stat pe teritoriul Egiptului va fi lichidat. Acesta este un important pas înainte pe care îl face Egiptul după revoluția lui din iulie 1952”.

Intr-adevăr, după alungarea fostului rege Faruk, în iulie 1952, an de an Egiptul a făcut noi pași pe calea cuceririi eliberării și independenței sale depline. Votarea constituției și alegerea președintelui republicii în persoana lui Nasser — eveniment petrecute în luna iunie a acestui an — au marcat pașii hotărîtori pe drumul independenței Egiptului.

Recenta hotărîre a guvernului egiptean a produs o adevărată furtună la Washington, Londra și Paris.

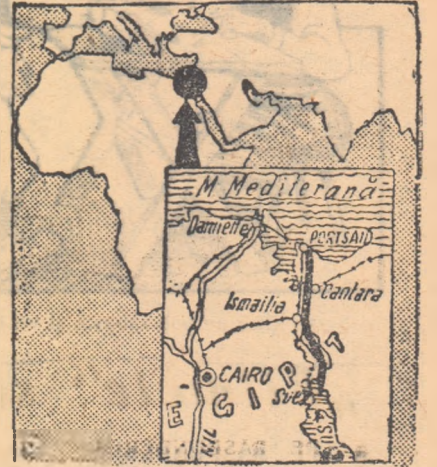
Amenințările cercurilor imperialiste nu pot intimida poporul egiptean care și-a luat soarta în propriile sale mîini. Așa cum a declarat Nasser, Egiptul nu mai este același ca înainte. „Noi — a spus președintele — ne bucurăm de deplină suveranitate și nu vom admite ca vreun stat să atenteze la independența noastră”.

A. VASILESCU

CANALUL de SUEZ

Suezul e fișia de pămînt — istmul, cum îi spun geografil — care face parte din pămîntul Egiptului și unește trei continente: Europa, Asia și Africa. Între anii 1859 și 1869 în acest istm, cu pămînt sterp și nisipos, a fost săpat un canal care leagă marea Mediterană cu Marea Roșie. Cel care a lucrat proiectele canalului a fost un diplomat francez, Marie Ferdinand de Lesseps. Numele lui Lesseps e legat de străpungerea a două canale arhicunoscute și de două scandaliuri nu mai puțin cunoscute: Canalul de Suez, terminat la 1869, și canalul de Panama, terminat la 1894. În ambele afaceri furturile au fost așa de bătoare la ochi, încît s-au iscat scandaluri publice.

Ideea de a tăia un canal în istmul Suez n-a fost, așa cum s-ar putea crede, nouă. Realizarea ei a fost încercată de către egipteni acum două mii și ceva de ani și, de francezi în timpul lui Napoleon Bonaparte (1798-1799). Faptul că Suezul nu avea decît 161 de kilometri și că prin tăierea unui canal prin acest istm vasele puteau trece din oceanul Atlantic și marea Mediterană în Marea Roșie, și de aici în oceanul Indian și apoi în oceanul Pacific, fără a mai ocoli toată Africa, ispita în adevăr la o încercare.

La 1869 încercarea aceasta și-a dat roadele și Canalul de Suez a intrat în funcțiune. Cu această ocazie, la un capăt și la celălalt al lui, au luat naștere două orașe noi: Port Said, oraș-port la marea Mediterană și Port Tewfik, oraș-port la Marea Roșie.

În 1875, Anglia izbuteste să devină stăpîna de fapt a Canalului de Suez, obligînd Egiptul să-i vîndă pe un preț de nimic majoritatea acțiunilor sale în cadrul Companiei Internaționale a Canalului de Suez. În timpul celui de al doilea război mondial, corpul de armată nazist „Afrika-Korps” comandat de mareșalul Rommel a vrut să străpungă apărarea engleză și să cucerească Port Said. Toate acestea arată că acestui canal i s-a acordat și i se acordă o mare însemnătate. De ce e oare atât de important canalul acesta de 161 km. lungime? Să privim puțin harta Suezului, — Poarta de Aur a Orientului — cum i se spune, este drumul cel mai scurt pentru vapoarele care trec din Atlantic spre India și Australia. Marea Mediterană are trei puncte strategice între care se numără și acest canal. (E vorba de Capul Gibraltar, insula Cipru și Canalul de Suez.) Anglia a dominat multă vreme două din aceste trei puncte, asigurînd astfel vaselor sale securitatea drumului spre Australia și India, ca și supremația sa strategică în Mediterană. Totodată, în afară de Anglia, în zona Canalului de Suez, au numeroase interese economice, militare și politice și Statele Unite ale Americii și Franța.

Sistemul colonial troznește însă din încheieturi. În zona Canalului de Suez, trupele britanice au trebuit să fie retrase, iar acum canalul a fost naționalizat. Poarta de Aur a Orientului, care face parte din pămîntul Egiptului, a revenit țării și poporului căruia drept îi aparține.

Rezistență curajoasă

Ziarul britanic „Times” relatează că nemulțumirea populației vest-germane față de trupele aliate de pe teritoriul Republicii Federale Germane îmbracă forme „cu adevărat dramatice”. Acum cîteva zile, relatează ziarul, în apropiere de localitatea Lüneburg țărani germani au organizat o adevărată rezistență împotriva trupelor și unităților blindate britanice care au

încercat să efectueze manevre militare pe pămînturile lor. „S-a înregistrat o revoltă a țărănilor”, scrie corespondentul lui „Times”. Grupuri de țărani înarmați cu bite au încercat să oprească tancurile britanice de a intra pe cîmpurile unde trebuiau să se desfășoare manevrele, mai mulți au aruncat pietre, unii s-au aruncat înaintea carelor blindate”.

AZI, într-un sat din R.P. CHINEZA

Mișcarea pentru cooperativizarea agriculturii a cuprins satele întregii Chine Populare. Cel peste 500 milioane de țărani chinezi se conving din ce în ce mai mult de avantajele formelor socialiste de organizare a muncii în cooperativele agricole de producție. Urmind neabătut calea socialismului, țărani chinezi se descătușează din mizeria căreia îi erau veșnic robiți în trecut.

În apropiere de Pekin se văd întinse ogoare de grâu, bumbac, porumb și alte culturi. Sînt ogoarele cooperativei de tip superior „Prietenia chino-sovietică”. Această mare gospodărie colectivă s-a format prin unirea a șapte cooperative mici.

Cooperativa grupează în prezent 1.507 de gospodării țărănești și are o suprafață cultivată de peste 1.000 hectare. Țăranii de aici luptă pentru sporirea producției la toate culturile. Anul trecut recolta mijlocie la hectar a porumbului a fost de 4800 kg. la hec-

tar. Datorită introducerii unor noi procedee agrotehnice, în anul acesta, se va obține, potrivit unor calcule provizorii, mai mult decît în anul trecut.

La constituirea cooperativei n-a avut o fermă de vite prea dezvoltată. Acum are 100 de vaci, 20 de viței, 115 capre, 500 de porci și peste 530 de capete de vite de muncă. Potrivit planului de șapte ani adoptat de cooperativă, pînă în anul 1960 numărul de vite cornute mari va fi mărit de cinci ori.

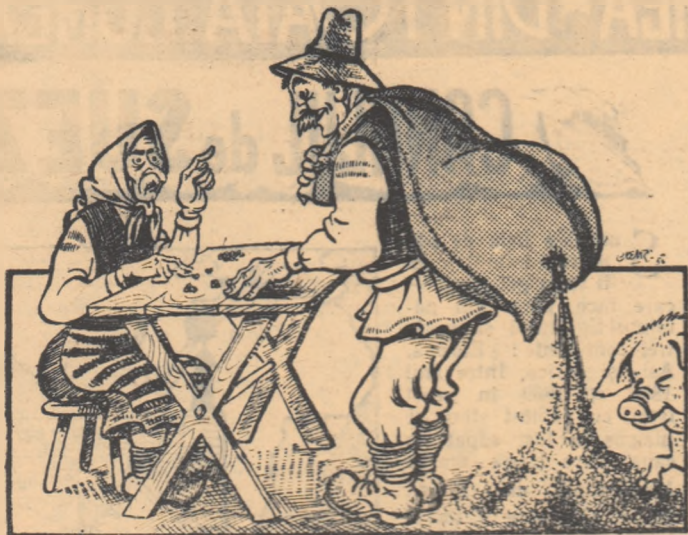
O dată cu creșterea producției cresc veniturile țărănilor, se îmbunătățesc condițiile lor de viață. Încă în anul acesta veniturile membrilor cooperativei urmează să sporească cu 66 la sută față de anul trecut. Altă înfățișare are satul. Acum există aici trei școli elementare și una medie, o școală serală pentru adulți, o casă de cultură, două ambulatorii, patru magazine etc.

Și numai cu șase ani în urmă, în satul acesta dîmnea dezordinea și sărăcia, frica și deznădejdea!

Munca în comun își arată roadele. Lucrînd în cooperative agricole de producție, țărani chinezi obțin recolte mari de bumbac la hectar.

„Adevărul“ bobilor

— Încă un bob zăbavă, și vei simți o mare ușurare!
(Desen de A. CLENCIU)

„Filmele“ săptămânii

● **„PE RĂSPUNDEREA... LUI“**, tovarășul Gafița, directorul S.M.T.-ului Codăești, regiunea Iași, a ținut mai bine de un an în comuna Grozești două batoze care au ruginit în ploaie. Iată un om care vrea cu tot dinadinsul să fie tras la răspundere! (După o corespondență trimisă de Chirilă Axinte).

● **„NIMENI NU ȘTIE NIMIC“** de cele 20.000 de cărămizi făcute în urmă cu 2 ani, pentru construirea școlii din comuna Ticleni, raionul Gilort, căci le-au măcinat ploile și zăpezile. Poate știe ceva sfatul popular comunal!

● **„IN SAT LA... CIRCEA“** raionul Craiova, este o gazea de perete. Este vorba de gazeta S.M.T.-ului ale cărei articole îndeamnă oamenii să nu piardă timp în prima perioadă a înșămînțării! Într-adevăr, cititul acestor articole este curată... pierdere de timp!

● **„SEMNE PARTICULARE“** are localul ce adăpostește școala și căminul cultural din satul Mărcăești, raionul Brăila. Acesta poate fi recunoscut după tavanul gata să cadă și pe care abia îl mai țin proptelele, după pereții murdari, gata și ei să se prăbușească, după geamurile, care de mult nu mai există, și, în sfârșit, după vacile și porcii care... învață aci să pască! Secția de învățămînt a raionului n-are nimic de învățat din

toate astea? (După o corespondență trimisă de Vasilica Tăzlăoanu)

Unii țărani muncitori nu se grăbesc să facă dezmiriștitul imediat după recoltare.

— S-a culcat pe lauri...
(Desen de V. VASILIU)

In tren

Toți cei din tren tăceau molcom.

Pe bancă sta culcat un om,
Alături se proptea de ușă,
Ca vai de dînsa, o mătușă.

Nu-și stăpîni un moș necazul:
— Te rabdă, omule, obrazul
Să stai așa, cu nepăsare,
Cînd o femeie stă-n picioare?

Răspunse celălalt: — Păi, asta
Nu-i o femeie...! Mi-i nevastă...!

VICTOR PIȚIGOI

ZICALE... ADAPTATE

● „Călătorului îi șade bine cu drumul“, cu condiția ca drumurile să nu fie cele din Șomcuța Mare, regiunea Baia Mare. Altfel are toate șansele să se ineeze în băltoacele ce se află aci din belșug.

● „La rînd ca la moară“ s-au schimbat opt directori în doi ani la căminul cultural din comuna Satchinez, raionul Timișoara! Directori mulți, activitate puțină. Nu-i e teamă secției culturale raionale că o să ajungă... proverbială?

IN ACUL ALBINEI

MOMENTE

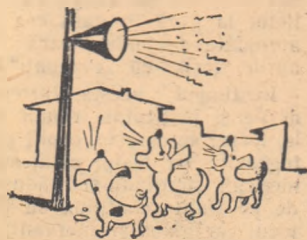
Din programul brigăzii artistice de agitație din comuna Deleni, raionul Hîrlău

Momentul 1

Tovarășe contabil, casier, gestionar... În calitatea mea de președinte al acestei cooperative, vă întreb... (așa cum și pe mine m-a întrebat uniunea, centrul, raionul...) Vă întreb: De ce întrebuiți caii cooperativei în scopuri personale?

— Noi? Caii? Ferească sfinții!

— Pînă la Dumnezeu, mai bine ferii-vă de mine, că eu nu știu multe, eu... stai așa! De ce pleci din ședință, tovarășe vizitativ?

Că prea ciupesc al naibii cuvintele din cîntece. Iauzi: Mindra mea, hîrr... Gene multe, Ce le hîrr, hîrr... omorîte...

Dar nu-s vinovate difuzoarele, săracele, că au „pureci“, fiindcă s-au molipsit și ele de la șeful stației, care în loc să facă treabă a făcut cam mulți... pureci pe-aci!

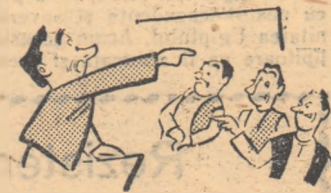
Momentul 3

Hai să trecem mai iute de GOSTAT.

— De ce bre?

— Să nu ni se-nfunde și nouă, cum era să li se-nfunde lor cu... desfundatul viei.

— Ei asta-i poveste veche. Să mai stăm nițelus. Că și ei stau... Slavă domnului! Stau la taifas, stau în ședințe, stau la

— Păi, mă grăbesc, tovarășe președinte, că dacă nu plec mai iute cu caii să-i aduc lemnele de la pădure mi-a spus că-mi rupe picioarele.

— Cine ți-a spus?

— Cum cine?! Soția dumnea-voastră, tovarășe președinte.

Momentul 2

Ei și-acum un cuvînt despre difuzoarele noastre: Cînd încep ele-a cînta, încep cîinii a lătra... E o întreagă hărmălaie. Lumea cică difuzoarele au purici.

VISUL CARIERISTULUI

Tot ce fac, eu fac s-ajung
Știu că drumu-i greu și lung
Și obstacole prezintă;
Dar lovește precis la țintă.

Glasul mi-e amar ca fierea
Sau mi-e dulce cum îi mierea;
Rîd, da-ți rîd așa și-așa;
Stînga-ți dă și dreapta-ți la.
Critic și fac totul praf,
Ori stau rezervat și grav,
După om și după caz,
După schemă și... obraz!

Trebuie s-ajung cîndva
Cineva!

Uite: astăzi am să cer
Să mă pună casier,
Iar de miine șef contabil.
După-aceea, responsabil;
Și, că sint băiat capabil,
Plin doar de intenții bune.
Și-n continuă-ascensiune,
Chiar directorul vedea-va
Și-o să-mi zică-atuncea „Brava!“
Cred, măi frate, că e timpul
Ca noi doi să facem schimbul!“

Și-o să-mi facă-ndat cadou
Tot confortul din birou.
Voi ajunge la-nălțime
Să tai lefuri, să dau prime,
Să ordon, să iau măsuri,
Să mă critic, să înjur,
Eu! Și nici de sfînt-Sisoe
Nu o să mai am nevoie
Fiindcă voi ajunge-n sat
Om de bază, om de stat.

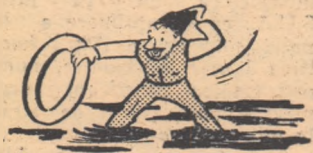
Om de stat!... de stat!... Ce-ai zis?
Stau? Visez? Cum ți-ai permis?
Cine ești și ce vrei tu?
Domn' director? Aaa, nu, nu!
Dumneavoastră chiar erați?
Hm, pardon! Scuzați, iertați!
Cum? Visez prostii prea des?
Să trăiți, am înțeles!

PETRE POPA

birou... Și parcă numai ei stau?
Uite-te în curte:
Cum stau lemne și butoaie,
Lăzi, și bozrîc, și gunoaie,
Fier, și scinduri, și hîrdaie,
Stau... tot stau de-un an în ploaie.

Momentul 4

Cînd plouă pe nserat, pe nserat,
pe nserat
A doua zi vezi tot Deleniul i-
nundat

Că drumurile s-au stricat...

Și dacă vrei să vii pe la noi,

Apoi vino frățioare
Cu colacul de salvare...

Momentul 5

Ai citit la gazeta vecine?
Cică să curățim pomii de omizi.
— Drept îi. D-ai zic și eu, să luăm o pildă de la sfatul nostru popular. Că ia uite-te: din

zece pomi, numai unul a mai rămas fără omizi.
— Asta așa i. Și știi de ce?
Fiindcă ăilalți, săracii, au rămas fără frunze!

CORESPONDENȚII dela sate ne sesizează

Constantin Andreescu, șeful bazei volanie pentru colectări din comuna Ușurei, raionul Drăgășani, înseală grosolan statul și în același timp pe țărani muncitori din comună la stabilirea greutății animalelor ce sint predate de săteni pentru cota de carne

N. N. MINDRA

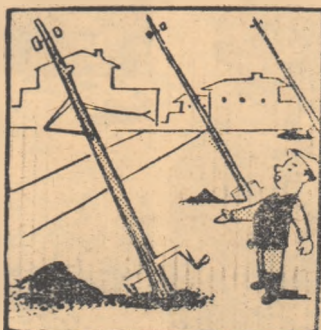
— Pe cîntarul lui nea Andreescu am o siluetă grozavă! Sint mai „ușurică“ decît cînd eram vițea!

În tirgul de vite din comuna Ariniș, raionul Cehul Silvaniei, regiunea Baia Mare, nu există decît o fîntînă, dar și aceea fără cumpănă, fără găleată, dezgrădită și așezată lingă o baltă din care se scurge apa stătută în puț.

PREȘEDINTELE SFATULUI POPULAR DIN ARINIȘ:
— Ca să nu se mai spună că n-am grijă de adăpatul vitelor, uite, am adus o găleată de apă proaspătă de acasă!

În comuna Roșiori, raionul Brăila, pe anumiți străzi s-au făcut gropile și s-au adus stîlpii pentru instalarea luminii electrice, de trei luni de zile. Dar, din vina I.C.B. Brăila și a statului popular comunal, lumina nu s-a instalat încă.

STILPUL: — Hei, tovarășe președinte! Ne mai lași nuîț așa, cu-un picior în groapă și cu unul afară?
(Desene de N. RADULESCU)